

EL

EL

EL

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 20.10.2009
SEC(2009) 1390 τελικό

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Συνοδευτικό έγγραφο της

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

**σχετικά με ένα πλαίσιο της ΕΕ για τη διαχείριση διασυννοριακών κρίσεων στον
τραπεζικό τομέα**

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΩΝ

{COM(2009) 561 final}

{SEC(2009) 1389}

{SEC(2009) 1407}

1. ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, ΠΟΙΟΙ ΘΙΓΟΝΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ;

Κατά τη διάρκεια της παρούσας χρηματοπιστωτικής κρίσης, η ικανότητα των αρχών να διαχειρίζονται κρίσεις τόσο σε εγχώριες όσο και σε διασυννοριακές καταστάσεις έχει αποτελέσει αντικείμενο σκληρών δοκιμασιών. Οι χρηματοπιστωτικές αγορές της ΕΕ παρουσιάζουν τέτοιο βαθμό ενοποίησης που οι επιπτώσεις στα πιστωτικά ιδρύματα εξαιτίας των προβλημάτων που ανακύπτουν σε ένα κράτος μέλος δεν μπορούν πάντα να αναχαιτιστούν και να απομονωθούν και οι εσωτερικές αναταραχές ενδέχεται να μεταδίδονται ταχέως στις επιχειρήσεις και τις αγορές άλλων κρατών μελών.

Αν και η λειτουργία των διασυννοριακών τραπεζών παρουσιάζει μεγάλο βαθμό ενοποίησης (με αποτέλεσμα οι τομείς επιχειρηματικών δραστηριοτήτων και οι εσωτερικές υπηρεσίες να παρουσιάζουν σημαντική διασύνδεση και να μην υπάρχει αποτελεσματικός διαχωρισμός κατά μήκος των γεωγραφικών συνόρων των κρατών μελών), η διαχείριση της κρίσης των τραπεζών παραμένει εθνική υπόθεση. Κατά συνέπεια, σε περίπτωση αφερεγγυότητας μιας διασυννοριακής τράπεζας, οι χρηματοπιστωτικές εποπτικές αρχές και άλλες αρχές (εξυγίανσης) θα εστιάζουν μόνο στις δραστηριότητες που πραγματοποιούνται στην επικράτειά τους. Κάτι τέτοιο ενδέχεται να περιπλέξει τη διασυννοριακή συνεργασία και να οδηγήσει σε αναποτελεσματικές και πιθανώς αντικρουόμενες προσεγγίσεις εξυγίανσης, καθώς και σε ανεπαρκή αποτελέσματα σε επίπεδο ΕΕ.

Ένα από τα πλέον σημαντικά ζητήματα αναφορικά με τις δράσεις για τη διατήρηση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας είναι η ικανότητα των αρχών να προλαμβάνουν (**έγκαιρη παρέμβαση**¹) ή να διαχειρίζονται τις καταστάσεις κρίσης (**εξυγίανση**²) των τραπεζών. Η συμμετοχή των αρχών μπορεί να είναι ζωτικής σημασίας για τη διατήρηση της σταθερότητας ολόκληρου του χρηματοπιστωτικού συστήματος, την προστασία των καταθέσεων ιδιωτών και εταιρειών, καθώς και για τη διατήρηση της συνέχειας των συστημάτων πληρωμών και άλλων βασικών χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών.

Παρότι πολλές ευρωπαϊκές εποπτικές αρχές διαθέτουν μέσα παρέμβασης σε μια τραπεζική κρίση, τα υφιστάμενα μέσα ενδέχεται να διαφέρουν μεταξύ των κρατών μελών ή, σε ορισμένες περιπτώσεις, να είναι εντελώς ανύπαρκτα. Οι εν λόγω διαφορές και τα κενά, συμπεριλαμβανομένων των νομοθετικών διαφορών μεταξύ των κρατών μελών ή/και της απουσίας νομοθετικής/θεσμικής βάσης σε ορισμένες χώρες, ενδεχομένως να περιπλέκουν ή ακόμη και να παρεμποδίζουν τον αποτελεσματικό διασυννοριακό χειρισμό μιας τραπεζικής κρίσης. Αν διαφορετικές αρχές παρεμβαίνουν σε διαφορετικές χρονικές στιγμές, επιδιώκουν διαφορετικούς στόχους και χρησιμοποιούν διαφορετικά μέσα και μέτρα με διαφορετικά

---

¹ Έγκαιρη παρέμβαση: έγκαιρες διορθωτικές ενέργειες των τραπεζικών εποπτικών αρχών (π.χ. άντληση ιδιωτικών κεφαλαίων, τροποποίηση τομέων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, εκποίηση περιουσιακών στοιχείων) οι οποίες αποσκοπούν στη διόρθωση παρατυπιών στις τράπεζες και, ως εκ τούτου, στην παροχή βοήθειας προς τις τράπεζες ώστε να επανέλθουν στις κανονικές τους δραστηριότητες και στην αποφυγή εισαγωγής των τραπεζών σε φάση επίλυσης προβλημάτων.

² Επίλυση προβλημάτων τραπεζών: εξυγίανση προβληματικών τραπεζών (με διοικητικές ή δικαστικές διαδικασίες) η οποία αποσκοπεί στη διατήρηση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας, τη συνέχεια των τραπεζικών υπηρεσιών και την αναζωογόνηση της τράπεζας. Πέρα από τις παραδοσιακές μεθόδους εξυγίανσης, για την επίλυση προβλημάτων τραπεζών χρησιμοποιούνται συγκεκριμένα μέσα (π.χ. ενδιάμεσες τράπεζες, αναγκαστική συγχώνευση, υποβοηθούμενη εξαγορά, μερική πώληση περιουσιακών στοιχείων) για την επίτευξη των ανωτέρω στόχων. Τη διαδικασία διαχειρίζεται μια αρχή επίλυσης προβλημάτων η οποία μπορεί να διαφέρει μεταξύ των κρατών μελών (εθνική τράπεζα, χρηματοπιστωτική εποπτική αρχή, σύστημα εγγύησης καταθέσεων, υπουργείο Οικονομικών, ειδική αρχή).

κριτήρια ρυθμίζοντας την εφαρμογή τους σύμφωνα με την προσωπική τους κατανόηση του προβλήματος, τα αποτελέσματα είναι πιθανό να είναι ανεπαρκή.

Δεν υπάρχει νομοθεσία σε ευρωπαϊκό επίπεδο η οποία να διέπει την εξυγίανση των τραπεζών. Εκτός από τη θέσπιση ελάχιστου συνόλου αρμοδιοτήτων για τις εποπτικές αρχές με στόχο την επίλυση των τραπεζικών κρίσεων³, σε συνδυασμό με ορισμένες πρόσφατες αλλαγές στην οδηγία περί κεφαλαιακών απαιτήσεων (κανόνες σχετικά με την ειδοποίηση άλλων αρχών σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, το συντονισμό των εποπτικών δραστηριοτήτων και την ανταλλαγή πληροφοριών σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης) και τη θέσπιση ρυθμίσεων για την εκκαθάριση και την εξυγίανση των πιστωτικών ιδρυμάτων που διατηρούν υποκαταστήματα σε άλλα κράτη μέλη, δεν υφίσταται κοινοτικό πλαίσιο το οποίο να καθορίζει τον τρόπο και τους όρους σύμφωνα με τους οποίους οι αρχές πρέπει να ενεργούν σε περίπτωση κρίσης σε μια διασυνοριακή τράπεζα. Η διαχείριση κρίσεων διέπεται σχεδόν εξ ολοκλήρου από την εθνική νομοθεσία.

Οι αποκλίνουσες προσεγγίσεις και τα αποκλίνοντα μέσα, καθώς και τα συγκρουόμενα συμφέροντα μεταξύ των αρχών, είναι πιθανό να οδηγήσουν σε μη αποτελεσματική πρόληψη και επίλυση της κρίσης και να αποφέρουν ανεπαρκή αποτελέσματα σε επίπεδο ΕΕ. Αυτό, με τη σειρά του, μπορεί να οδηγήσει σε πιο δαπανηρά αποτελέσματα για τους πολίτες και τους φορολογούμενους της ΕΕ, καθώς η διαδικασία διάσωσης συστημικά σημαντικών διασυνοριακών τραπεζών μπορεί να αποβεί εξαιρετικά δαπανηρή σε σύγκριση με το κόστος μιας έγκαιρης και αποτελεσματικής επίλυσης προβλημάτων⁴. Σύμφωνα με τις πιο πρόσφατες εκτιμήσεις του ΔΝΤ⁵, η σχετιζόμενη με την κρίση απομείωση των περιουσιακών στοιχείων η οποία παρατηρείται σε παγκόσμια κλίμακα θα ανέλθει σε 4,1 τρισεκατομμύρια δολάρια μέχρι το 2010, ενώ ο παγκόσμιος τραπεζικός κλάδος αναμένεται να επιβαρυνθεί με τα δύο τρίτα των ζημιών, το ήμισυ των οποίων (ήτοι 1,4 τρισεκατομμύρια δολάρια, ποσό το οποίο ισοδυναμεί με 9% του ΑΕΠ της ΕΕ) αναλογεί στις ευρωπαϊκές τράπεζες.

Εξαιτίας της ευρείας επίπτωσης στο χρηματοπιστωτικό τομέα και σε ολόκληρη την οικονομία, η κρίση σε μια μεγάλη διεθνή τράπεζα θα επηρεάσει ένα ευρύ φάσμα ενδιαφερομένων σε ολόκληρη την ΕΕ, δηλαδή:

- Χρηματοπιστωτικά ιδρύματα τα οποία αντιμετωπίζουν δυσκολίες, συμπεριλαμβανομένων των μετόχων και των εργαζομένων τους·
- Υγιή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα τα οποία βασίζονται στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα·
- Χρήστες χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών, συμπεριλαμβανομένων των καταθετών, των επενδυτών, των συνταξιούχων, καθώς και μη χρηματοπιστωτικών εταιρειών, ΜΜΕ·
- Δημόσιες αρχές, συμπεριλαμβανομένων των εποπτικών αρχών, των κεντρικών τραπεζών και των υπουργείων Οικονομικών·
- Φορολογούμενους.

Στην ανακοίνωση με τίτλο «Ένα πλαίσιο επίλυσης προβλημάτων των τραπεζών για την ΕΕ», την οποία συνοδεύει η παρούσα εκτίμηση επιπτώσεων, παρουσιάζεται μια επισκόπηση των

---

³ Στο άρθρο 136 της οδηγίας 2006/48/ΕΚ περί κεφαλαιακών απαιτήσεων.

⁴ Οι αποτελεσματικές διασυνοριακές ρυθμίσεις θα πρέπει να εξασφαλίζουν βέλτιστα αποτελέσματα σε επίπεδο ΕΕ, λαμβάνοντας υπόψη τα συμφέροντα των ενδιαφερομένων σε όλα τα κράτη μέλη και ελαχιστοποιώντας, κατά συνέπεια, το συνολικό κόστος.

⁵ ΔΝΤ, Ανταπόκριση στη Χρηματοπιστωτική Κρίση και Μέτρηση του Συστημικού Κινδύνου (Εκθεση για την παγκόσμια χρηματοπιστωτική σταθερότητα), Απρίλιος 2009

προβλημάτων, των υπό εξέταση τομέων που σχετίζονται με τα μέτρα έγκαιρης παρέμβασης και την επίλυση προβλημάτων των τραπεζών. Προτείνονται στόχοι πολιτικής, καθώς και μια συνολική προσέγγιση. Ωστόσο, σε αυτό το στάδιο δεν προτείνονται συγκεκριμένες λεπτομερείς λύσεις. Συνεπώς, η παρούσα εκτίμηση επιπτώσεων επικεντρώνεται πρωταρχικά στον ορισμό του προβλήματος και την ανάγκη για δράση, καθώς και στους στόχους δράσης, σε επίπεδο ΕΕ στον εν λόγω τομέα. Στο πλαίσιο του συμβουλευτικού χαρακτήρα της ανακοίνωσης, οι προτινόμενες λύσεις εξετάζονται μόνο με την ευρύτερη δυνατή έννοια. Τυχόν επόμενες προτάσεις οι οποίες θα ανακύψουν από το εν λόγω συμβουλευτικό έγγραφο υπόκεινται σε περαιτέρω και πιο διεξοδική εκτίμηση επιπτώσεων στο κατάλληλο στάδιο.

2. ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΕΙΤΑΙ Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΕ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΗΝ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑ;

Απαιτείται δράση σε ευρωπαϊκό επίπεδο στον εν λόγω τομέα, λαμβάνοντας υπόψη τον υψηλό βαθμό ενοποίησης της τραπεζικής αγοράς στην ΕΕ. Τα συστήματα για την αντιμετώπιση τραπεζικών κρίσεων εξακολουθούν να έχουν εθνική βάση και δεν προσαρμόζονται ικανοποιητικά για την αντιμετώπιση διασυννοριακών καταστάσεων. Ο συντονισμός σε τέτοιες περιπτώσεις είναι πιθανώς περίπλοκος και οι στόχοι που επιδιώκει κάθε αρχή ενδέχεται να διαφέρουν. Κατά συνέπεια, το νομικό πλαίσιο δεν μπορεί να διασφαλίσει ότι τα κρίσιμα προβλήματα που ανακύπτουν σε ένα διασυννοριακό τραπεζικό όμιλο θα επιλυθούν με τρόπο δίκαιο, αποτελεσματικό και επωφελή μέσω αξιόπιστων ρυθμίσεων συνεργασίας.

Το καθήκον στήριξης ενός νέου πλαισίου με τη θέσπιση απαραίτητων κινήτρων για την ενθάρρυνση της διασυννοριακής συνεργασίας μπορεί να αναληφθεί με ιδιαίτερα αποτελεσματικό τρόπο σε ευρωπαϊκό επίπεδο (αυτό ισχύει ιδίως όσον αφορά την αντιμετώπιση διαφορών μεταξύ εθνικών πλαισίων εξυγίανσης και αφερεγγυότητας, καθώς και στις ρυθμίσεις περί κατανομής των βαρών).

3. ΣΤΟΧΟΙ

Από τη σκοπιά της ΕΕ οι γενικοί στόχοι της δράσης σε επίπεδο ΕΕ θα μπορούσαν να είναι:

- Διατήρηση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας και της εμπιστοσύνης στις τράπεζες, αποφυγή της μετάδοσης των προβλημάτων
- Ελαχιστοποίηση των ζημιών για την κοινωνία στο σύνολό της και ειδικά για τους φορολογούμενους
- Ενίσχυση της εσωτερικής αγοράς των τραπεζικών υπηρεσιών.

Στο πλαίσιο της έγκαιρης παρέμβασης, οι ειδικοί στόχοι θα μπορούσαν να είναι:

- Ανάπτυξη μέσων και μηχανισμών για τον εντοπισμό των προβλημάτων στις τράπεζες και παρέμβαση σε πρώιμο στάδιο
- Διασφάλιση αποτελεσματικής συνεργασίας μεταξύ των εθνικών χρηματοπιστωτικών εποπτικών αρχών που είναι υπεύθυνες για τις διασυννοριακές τράπεζες σε καταστάσεις κρίσης.

Όσον αφορά την επίλυση προβλημάτων των τραπεζών, οι ειδικοί στόχοι θα μπορούσαν να είναι:

- Ανάπτυξη μέσων και μηχανισμών για τη διασφάλιση της αναδιοργάνωσης και της εξυγίανσης των διασυννοριακών τραπεζών με τρόπο έγκαιρο και αξιόπιστο
- Βελτίωση της συνεργασίας των εθνικών αρχών επίλυσης προβλημάτων προκειμένου να παρέχουν βέλτιστες λύσεις σε επίπεδο ΕΕ

- Δημιουργία βεβαιότητας και προβλεψιμότητας όσον αφορά την εξυγίανση των τραπεζών για όλους τους ενδιαφερόμενους
- Διασφάλιση της συνέχειας των βασικών τραπεζικών υπηρεσιών κατά τη διάρκεια της εξυγίανσης.

4. ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Για τους σκοπούς της παρούσας εκτίμησης επιπτώσεων, η ανάλυση των επιλογών περιορίζεται σε μια γενική αξιολόγηση σχετικά με τη θέσπιση ενός νέου πλαισίου και των εναλλακτικών λύσεων. Εξετάζεται επίσης μια σειρά τομέων οι οποίοι μπορούν να αντιμετωπιστούν βάσει ενός νέου πλαισίου – χωρίς όμως να ευνοούνται ή να προτείνονται συγκεκριμένα μέτρα. Ο κατάλογος των επιλογών δεν είναι κλειστός και σε περίπτωση που προταθούν περαιτέρω επιλογές ως αποτέλεσμα της διαβούλευσης με τους ενδιαφερόμενους, αυτές θα αξιολογηθούν ενδεχομένως σε ύστερο στάδιο, όταν η Επιτροπή καταθέσει συγκεκριμένες προτάσεις.

Γενικές παρατηρήσεις σχετικά με την ανάγκη για ένα νέο πλαίσιο εξυγίανσης των τραπεζών

Η αφετηρία της ανακοίνωσης είναι ότι απαιτείται ένα πλαίσιο σε επίπεδο ΕΕ για την εξυγίανση των τραπεζών. Το εν λόγω πλαίσιο πρέπει να μελετά τις ελλείψεις που έχουν εντοπιστεί σε μεγάλο βαθμό ως μέρος του ορισμού του προβλήματος και θα πρέπει να είναι σχεδιασμένο με τέτοιο τρόπο ώστε να επιτυγχάνει ένα από κοινού συμφωνηθέν σύνολο στόχων σχετικά με τον τρόπο αντιμετώπισης των προβληματικών τραπεζών. Η επιλογή αυτή αντιπαραβάλλεται με δύο άλλες εναλλακτικές επιλογές. Η πρώτη αποτελεί το σενάριο αναφοράς, το οποίο σημαίνει ότι η διασυννοριακή συνεργασία για την εξυγίανση των τραπεζών εξαρτάται από τις προαιρετικές ρυθμίσεις που ορίζονται στο μνημόνιο συμφωνίας (ΜΣ) του 2008, σε συνδυασμό με κανόνες οι οποίοι εντάχθηκαν πρόσφατα στην οδηγία περί κεφαλαιακών απαιτήσεων και με τους οποίους συγκροτούνται συλλογικά όργανα για τους διασυννοριακούς τραπεζικούς ομίλους και θεσπίζονται νέες υποχρεώσεις ειδοποίησης και ανταλλαγής πληροφοριών, καθώς και διατάξεις σχετικά με την από κοινού λήψη αποφάσεων. Η δεύτερη εναλλακτική επιλογή αφορά τη μείωση του μεγέθους των διασυννοριακών τραπεζικών ομίλων με στόχο την πιο αποτελεσματική διαχείριση των κρίσεων σύμφωνα με τα ισχύοντα εθνικά καθεστώτα. Τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα της δεύτερης επιλογής αξιολογούνται, δίδοντας ιδιαίτερη έμφαση στο γεγονός ότι μια τέτοια επιλογή συνεπάγεται τροποποίηση των Συνθηκών και αύξηση του κόστους των τραπεζικών υπηρεσιών.

Έγκαιρη παρέμβαση

Εξετάζονται οι επιλογές που σχετίζονται με τρεις ευρύτερους τομείς: επιλογές για την αντιμετώπιση διαφορών στον τρόπο ενεργοποίησης των εποπτικών δράσεων, επιλογές για την αντιμετώπιση διαφορών στα μέσα και επιλογές για την αντιμετώπιση της απόκλισης μεταξύ των εθνικών αρμοδιοτήτων και του παγκόσμιου χαρακτήρα των τραπεζικών δραστηριοτήτων.

Όσον αφορά τους μηχανισμούς ενεργοποίησης των εποπτικών δράσεων, εξετάζονται δύο εναλλακτικές λύσεις σε σχέση με το σενάριο αναφοράς. Η μία συνεπάγεται την εναρμόνιση ενός ελάχιστου συνόλου δεικτών έγκαιρης προειδοποίησης και την ανάπτυξη ενός πλαισίου κοινής αξιολόγησης ως μέσου διευκόλυνσης της συνεργασίας με τέτοιο τρόπο ώστε να καθίσταται δυνατή η διαμόρφωση κοινών απαντήσεων, διατηρώντας όμως επαρκές επίπεδο ευελιξίας και διακριτικότητας. Η δεύτερη εναλλακτική λύση αφορά την ανάπτυξη ενός συνόλου αυστηρών αυτόματων μηχανισμών ενεργοποίησης οι οποίοι καθορίζουν το σημείο στο οποίο θα πρέπει να σημειωθεί η εποπτική δράση – προκειμένου να παρέχεται ένα σαφές

(αλλά άνευ διακρίσεων) πλαίσιο σύμφωνα με το οποίο θα πραγματοποιούνται συντονισμένες εποπτικές δράσεις.

Όσον αφορά τις διαφορές μεταξύ των μέσων έγκαιρης παρέμβασης, πέρα από την εξέταση του σεναρίου αναφοράς εξετάζονται δύο πιθανές επιλογές. Η μία θα συμπληρώνει τα μέσα που παρατίθενται στο άρθρο 136 της οδηγίας περί κεφαλαιακών απαιτήσεων με επιπλέον μέσα τα οποία δεν είναι προς το παρόν διαθέσιμα στις αρχές όλων των κρατών μελών, όπως αρμοδιότητα απαίτησης υποβολής σχεδίου ανασυγκρότησης, κατάργησης σχεδίων ως προληπτικό μέτρο κατά της πιθανής χρεοκοπίας ενός τραπεζικού ομίλου ή ενισχυμένη αρμοδιότητα σχετικά με τη διαχείριση των τραπεζών. Η υπό εξέταση εναλλακτική λύση αφορά τη συμφωνία ενός ενιαίου συνόλου πλήρως εναρμονισμένων μέσων έγκαιρης παρέμβασης. Αυτή η δεύτερη επιλογή παρουσιάζει το πλεονέκτημα ότι μια τέτοια προσέγγιση θα εξαλείψει τις διαφορές μεταξύ των αρχών, παρουσιάζει όμως το μειονέκτημα ότι η εφαρμογή της θα είναι ενδεχομένως εξαιρετικά δύσκολη, δεδομένων των γενικών διαφορών μεταξύ των εποπτικών και των νομικών συστημάτων.

Όσον αφορά τις αποκλίσεις ανάμεσα στις εθνικές αρμοδιότητες και τον παγκόσμιο χαρακτήρα των τραπεζικών δραστηριοτήτων, το σενάριο αναφοράς συνεπάγεται την προσφυγή στο μνημόνιο συμφωνίας του 2008, παρόλο που οι προγραμματισμένες αλλαγές στη δομή των εποπτικών αρχών θα επιφέρουν έναν πιο ενεργό ρόλο για την Ευρωπαϊκή Αρχή Τραπεζών η οποία θα συσταθεί σύντομα. Μια εναλλακτική επιλογή θα ήταν η στήριξη στις πρόσφατες αλλαγές, αλλά και η θέσπιση κανόνων, σύμφωνα με τους οποίους οι εποπτικές αρχές πρέπει να λαμβάνουν από κοινού αποφάσεις βάσει κοινής αξιολόγησης και κοινού σχεδίου ανασυγκρότησης που θα υποβάλλεται από τη μητρική εταιρεία για τον όμιλο στο σύνολό του.

Εξυγίανση τραπεζών

Εξετάζονται επιλογές για την αντιμετώπιση προβλημάτων που έχουν εντοπιστεί στους εξής πέντε ευρύτερους τομείς: μέσα και μηχανισμοί ενεργοποίησης της εξυγίανσης τραπεζών, αποκλίσεις μεταξύ της ευθύνης των εθνικών αρχών και του παγκόσμιου χαρακτήρα των τραπεζικών δραστηριοτήτων, ευρύτερα εμπόδια (εταιρικό δίκαιο, δίκαιο περί αφερεγγυότητας) στην εξυγίανση τραπεζών, χρηματοδότηση της διασυνοριακής εξυγίανσης και συνέχεια των τραπεζικών υπηρεσιών.

Όσον αφορά τα μέσα και τους μηχανισμούς ενεργοποίησης της εξυγίανσης τραπεζών, εξετάζεται η ανάπτυξη ενός ελάχιστου συνόλου μέσων (αρμοδιότητα διακανονισμού εξαγοράς από αγοραστή του ιδιωτικού τομέα, μεταβίβαση στοιχείων ενεργητικού και παθητικού σε ενδιάμεση τράπεζα ή σε καλή τράπεζα/κακή τράπεζα, υποβοηθούμενη πώληση τμήματος της επιχείρησης σε αγοραστή του ιδιωτικού τομέα ή κρατικοποίηση) που θα επιτρέπουν την ταχεία και αποτελεσματική παρέμβαση των αρχών εξυγίανσης. Τέτοιου είδους μέσα μπορούν είτε να συμπληρώνουν τα υφιστάμενα εθνικά μέσα (γεγονός το οποίο διευκολύνει τη λήψη δράσης, αλλά διατηρεί τις διαφορές/ανισότητες μεταξύ των υφιστάμενων εθνικών μέσων) ή εναλλακτικά θα μπορούσε να αναπτυχθεί ένα σύνολο μέσων τα οποία θα είναι κοινά για όλες τις εθνικές αρχές και θα χρησιμοποιούνται με τους ίδιους όρους (το οποίο σημαίνει ότι θα πρέπει να πραγματοποιηθούν εκτεταμένες αλλαγές στις εθνικές νομοθεσίες σχετικά με την εξυγίανση).

Όσον αφορά τις αποκλίσεις μεταξύ των εθνικών αρμοδιοτήτων και του παγκόσμιου χαρακτήρα των τραπεζικών δραστηριοτήτων, εξετάζεται η θέσπιση ρυθμίσεων συνεργασίας μεταξύ των αρχών εξυγίανσης (βάσει ενός συνόλου νομικά δεσμευτικών υποχρεώσεων), καθώς και μεταξύ των δικαστικών αρχών (δικαστήρια και εκκαθαριστές). Αυτό θα μπορούσε να συνεπάγεται ένα πλαίσιο συντονισμού για τη συνεργασία και την ανταλλαγή πληροφοριών (με την υποστήριξη νέων κανόνων της ΕΕ), ή (πιο φιλόδοξα) έναν πιο κατευθυνόμενο

συντονισμό των εθνικών διαδικασιών σχετικά με τους ομίλους από έναν βασικό διαχειριστή ή εκκαθαριστή. Εξετάζονται επίσης το ενδεχόμενο και οι προκλήσεις σχετικά με την ανάθεση ρόλου σε όργανο της ΕΕ (πιθανώς τη νέα Ευρωπαϊκή Αρχή Τραπεζών) για την εξυγίανση ενός διασυννοριακού ιδρύματος.

Όσον αφορά τις επιλογές για την αντιμετώπιση ευρύτερων εμποδίων, εξετάζεται ο βαθμός στον οποίο το εταιρικό δίκαιο πρέπει να τροποποιηθεί προκειμένου να επιτραπεί στις αρχές εξυγίανσης να αντιπαρέχονται ορισμένα δικαιώματα των μετόχων (όμως με την επιφύλαξη κατάλληλων μηχανισμών αντιστάθμισης και ένδικων μέσων) και ο βαθμός στον οποίο το δίκαιο περί αφερεγγυότητας μπορεί επίσης να τροποποιηθεί προκειμένου να καταστεί δυνατή η επίλυση των προβλημάτων μιας προβληματικής τράπεζας με ειδική διαδικασία ή να είναι σε θέση να ανταποκριθεί στην εξυγίανση του ομίλου στο σύνολό του. Εξετάζεται επίσης ο βαθμός στον οποίο ένα ξεχωριστό και αυτόνομο καθεστώς αφερεγγυότητας για διασυννοριακούς τραπεζικούς ομίλους, το οποίο αντικαθιστά τα εθνικά καθεστάτα, είναι απαραίτητο ώστε να καταστεί δυνατή η πλήρης αναδιοργάνωση ή εκκαθάριση ενός διασυννοριακού ομίλου. Η εν λόγω προσέγγιση επίσης συνεπάγεται σημαντικές δυσκολίες.

Όσον αφορά τις επιλογές για τη στήριξη της χρηματοδότησης διασυννοριακής εξυγίανσης, εξετάζεται μια σειρά πιθανών και μη αλληλοαποκλειόμενων επιλογών, στις οποίες συμπεριλαμβάνεται η στήριξη χρηματοδοτικών λύσεων του ιδιωτικού τομέα μέσω προσαρμογών του εταιρικού δικαίου και του δικαίου περί αφερεγγυότητας, η θέσπιση πλαισίου για τη διευκόλυνση της δυνατότητας μεταβίβασης περιουσιακών στοιχείων εντός του ομίλου μετά την έναρξη διαδικασίας αφερεγγυότητας, η διερεύνηση της σκοπιμότητας της χρήσης καθεστώτων εγγύησης καταθέσεων πέραν της παραδοσιακής τους ιδιότητας ως paybox (συστήματα πληρωμών μέσω κινητών τηλεφώνων), καθώς και η θέσπιση ρυθμίσεων δημόσιας χρηματοδότησης μέσω συμφωνίας σαφών ρυθμίσεων κατανομής του βάρους.

Τέλος, όσον αφορά τις πολιτικές για τη στήριξη της συνέχειας των τραπεζικών υπηρεσιών, εξετάζονται πιθανά μέτρα στήριξης της εφαρμογής ορισμένων μέσων εξυγίανσης. Τα εν λόγω μέτρα περιλαμβάνουν τροποποιήσεις του εταιρικού δικαίου και του δικαίου περί αφερεγγυότητας με σκοπό τη διασφάλιση της συνεχούς παροχής υποστηρικτικών υπηρεσιών σε περίπτωση διάσπασης μιας τράπεζας (ως αποτέλεσμα της διαδικασίας εξυγίανσης η οποία περιλαμβάνει μια ενδιάμεση τράπεζα ή τη μερική πώληση περιουσιακών στοιχείων), περιορισμό των δικαιωμάτων καταγγελίας για σύντομη περίοδο προκειμένου να δοθεί χρόνος στην αρχή επίλυσης προβλημάτων για να μεταβιβάσει τμήματα της επιχείρησης σε άλλη οντότητα (όπως μια ενδιάμεση τράπεζα) και συντονισμένη επιβολή αναστολής σε ολόκληρο τον τραπεζικό όμιλο.

Η παρούσα εκτίμηση επιπτώσεων υποστηρίζει την ανακοίνωση της Επιτροπής η οποία έχει συμβουλευτικό χαρακτήρα και είναι ανοικτή όσον αφορά τις πιθανές επιλογές που θα μπορούν να επιδιωχθούν. Σε περίπτωση που η Επιτροπή αποφασίσει να καταθέσει συγκεκριμένες προτάσεις πολιτικής, θα χρειαστεί περαιτέρω και πιο διεξοδική εκτίμηση επιπτώσεων.